

EL LLENGUATGE

N'hi ha molts

11/XII/1976

Amb un temps impersonal del verb haver, format amb el pronom hi, s'indica la presència o l'existència d'algu o d'alguna cosa: Hi ha molta gent. Hi havia força misèria. El membre d'aquestes oracions que designa l'ésser o la cosa de què s'indica l'existència pot revestir la forma del plural, però, aleshores, no es considera correcte que hi concordi la forma verbal. No s'admeten, doncs, com a correctes, oracions com «Hi han moltes dificultats» o «Hi havien quatre badocs», en les quals s'ha fet concordar la forma del verb haver amb el grup nominal -en plural- que podríem dir que en constitueix el complement. Es cert que en la llengua parlada s'observa sovint aquesta concordança, però la normativa més estricta prescriu, en tot cas, que el verb mantingui la forma del singular. Sovint, també, això s'oblida, o es deixa de tenir en compte, en la llengua escrita, i fins tot en textos impresos sorprenem frases com les que hem indicat, que caldria que fossin evitades. Hi ha moltes dificultats i Hi havia quatre badocs són les oracions correctes corresponents. Anàlogament: Hi haurà diversos entrebancs. Calia que hi hagués dos testimonis.

Però hi ha algunes construccions en què encara resulta més fàcil d'incórrer, sense adonar-se'n, en l'observació d'aquesta concordança indeguda. Es en les oracions en què el verb haver -haver-hi- forma part d'una perífrasi verbal, amb verbs com ara voler o poder-i, especialment, en el temps dit, justament pretèrit perifràstic. Els exemples següents poden il·lustrar sobre el recte ús d'aquestes construccions: Hi deu (no «deuen») haver tantes excepcions: Hi va (no «van») haver molts problemes.

ALBERT JANE